

lenser for Danmark og det danske samfund. Jeg har altid set Danmark som et åbent, tolerant og demokratisk samfund i verden, et samfund, som bygger på grundlæggende værdier – hvilket også gentages – som lighed og solidaritet. Jeg synes ikke, at det man i dag ser i dansk politik, er udtryk for disse værdier.

Jeg ser igen en tendens til en dansk selvforståelse, der er begyndt at være indadvendt og næsten gammeldags nationalistisk. Det ser man, når man diskuterer EU, når man diskuterer indvandrere ikke mindst, og når man diskuterer grønlandske, altså danske statsborgere i Danmark, der pludselig skal behandles på en anden måde end andre danske statsborgere.

Det er en udvikling, som jeg også på Færøernes vegne er meget bekymret for er noget, der kan sprede sig. Vi ser det i mange lande i dag, og jeg forstår ikke, at det er kommet så vidt i dansk politik, at vi i dag hører, at forskellige samfundsgupper behandles forskelligt, at man kan gifte sig, hvis man er under 24 år, hvis man er læge, men ikke, hvis man ikke er læge f.eks., og heller ikke, at man også har hørt disse ting fra nogle af de større partier – f.eks. det her med, at grønlændere skal miste sociale rettigheder på grund af deres sproglige og etniske forhold, kan man sige.

Så jeg håber – ligesom vi på Færøerne skal gøre det – at danske politikere og den danske regering også tør gå ind i en større selvransagelse og også ser, at de her såkaldte danske værdier måske er under stort angreb eller ved at smuldre mellem fingrene på det danske system. En god måde for Danmark at vise, at man også gik foran i verden på menneskerettighedsområdet, demokratiområdet, ville jo også være at vise, at man kunne være en nation, der gik foran med hensyn til at afkolonisere de sidste rester af det gamle danske imperium.

Jeg vil gerne slutte med at nævne, at der er en amerikansk historiker, der i et interview i Information har påvist, at Danmark måske aldrig har gjort op med sin imperialistiske og koloniale fortid. Det er jo noget, man bør gøre, og også undervise om det i skolen, for ellers bliver det fortrængning, og man kommer ikke videre med at skabe et åbent og tolerant samfund.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg har endnu en gang lyttet til hr. Høgni Hoydals tale, som jo har det med at røre ved et eller andet. I hvert fald kommer jeg til at høre efter.

Kl. 19.35

Hr. Høgni Hoydal taler om den danske selvforståelse. Jeg forstår meget godt det, der bliver sagt, men føler trang til at replicere med følgende:

Om færingerne, gerne inklusive hr. Høgni Hoydal, kan have en forståelse af, at hele rigsfællesskabskonstruktionen faktisk betyder noget for nogle danskere og er noget, det er meget værdifuldt at holde fast i, fordi der trods alt er en fælles kulturel basis, som udvider Danmark og giver en rigdom, som vi meget nødtigt ville undvære, og en forståelse af, at det i en verden, som jeg nu i disse dage karakteriserer som værende i en globaliseringens tidsalder, som gør, at vores gensidige afhængighed på kryds og tværs af globen bliver mere og mere synlig, da virker fuldkommen forkert, at den gensidige afhængighed skulle føre til en regulær afskæring af en navlestreng?

Jeg ved ikke, hvad jeg skal finde af andet billede. Det er et forkert billede, men hr. Høgni Hoydal ved alligevel, hvad jeg mener.

(Kort bemærkning).

Høgni Hoydal (TF):

Jeg må sige, at jeg også altid lytter meget opmærksomt til fru Marianne Jelveds bemærkninger om hele det her forhold og heldigvis også har haft lejlighed til at diskutere det med hende ved flere lejligheder.

Og jo, jeg forstår meget godt den følelse, hvis man tror på, at det her såkaldte rigsfællesskab har været sådan et kulturelt fællesskab, og det er det jo blevet til, kan man sige, i historien, men jeg forstår stadig væk ikke, at dette fællesskab ikke skulle kunne bestå og blive bedre, hvis det var et virkeligt ligeværdigt fællesskab – altså hvor det var færøske folk, det grønlandske folk og det danske folk, der havde besluttet at være med i det og havde de samme rettigheder.

Det vil sige, at vi ikke kunne blive draget med i krig af et flertal i Danmark, at vi selv kunne føre vores udenrigspolitik. Så kunne vi netop koncentrere os om det, der samler os, og ikke skændes om penge og tage del i udenrigspolitiske diskussioner, som vi ikke er inde i.

Jeg tror, den globaliserede verden har skabt nye muligheder for også de mindre samfund, de mindre nationer, til også at kunne deltage på lige fod med andre i verden. Så jeg forstår godt den følelse, men jeg forstår ikke, at det færøske selvstændighedsønske opfattes som et angreb på Danmark og på den følelse.